siis jooksis ta ruttuste ja jõudis, kui issa howiwärrawast sisse astus, temma wasto, ja poja rõmus terretaminne olli ka issa süddame rõõm. Agga nüüd selsammal enne nimmetud päwal, sel ajal kui ei emma egga lapsed weel mõelnud issa kojotulemisse peale, sest et pääw weel kõrges olli, siis läks poeg nenda kui ta emma käest sedda lubba olli sanud, howi ja mängis seal õppind wisi järrele, sõitis wahhe ratsa sikko seljas ja läks siis jälle temmaga päwawarjo puhkama. Korraga läks paks pilwe päwa ette; „wata," ütles laps sikko wasto, „meie same tänna weel wihma, siis on meie sõit otsas, siis minna pean tuppa minnema, ja sinna lauta, sest tubba sul ei olle. Agga peaksid sinna teadma, mis hea warjulinne mängimisse koht minnul on, põningil! Peaaego ni walge kui tubba ja rumi kül, seal sünniks sõitagi; oh, tulle õige ma wiin sind ka senna." Ja pois läks ele treppidest ülles, ja sit jalla peal temma järrele. Ni julgeks olli ellajas läind et ta

ka sedda õppimatta teed kartuseta lapse järrel käis. Ja poisikesse süddamesse ei tulnud kartust, egga tulnud ta mele, et se ei piddand õige ollema mis ta teggi, waid olli rõmo täis, et se temmale ni hästi korda läks, ja ni kui olleks ta ühhe hea sõbra ommal wõeraks saand, kitis ja näitas temma sikkule keik, mis temma omma meleşt hea olli. Agga mis murre waewab issa süddant? — Oh rutta, rutta, jõua liggemale! — Sest nüüd läks poeg sikko selga ja sõitis põningil ümber ringi, ja meel olli hea kui ta hästi jooksis. Agga ellaja werri sai wägga pallawaks, ja ringijooksmisest ta pea hakkas ümber käima, ta kartis wõeras kohhas ja kindlas rumis. Silmad põllewad, ta löötsub ja puhhub, ja nüüd ta põrab pea jälle akna pole, ja walget nähhes jookseb kermeste kui lind lendab wasto aknat, rutud lähhewad kolliſedes katki, ja sit kargab kissendawa lapsega põningi lugist alla! — — Agga wata nüüd Jummala armoseäd-